

[Miljøministeren]

en by- og landzonelov, vi har fået en naturfredningslov, vi har fået en lov om råstoffer, og vi har miljøbeskyttelsesloven, altså et helt nyt sæt love inden for et tiår, som skal køres ind over for amter og kommuner. Man er mange gange ude for, når man siger: kunne vi ikke være smidige her, at så siger amterne og kommunerne: jo, men hvis vi er det, hvor er så den linje, vi skal holde? Hvor er så linjen i hele den planlægning, vi har bygget op til? Jeg synes, at den decentralisering, der er foregået, er rigtig, for man kan bedre ude i amter og kommuner afgøre de lokale forhold, end man kan ved et skrivebord inde i Slotsholmsgade.

Jeg har selv haft drøftelser med Sammenlutningen af Landsbysamfund. Vi har haft en meget positiv drøftelse. Vi har diskuteret tingene igennem og blev hurtigt klar over, at det ikke bare var miljøministeriet, det spændte over til undervisningsministeriet, det spændte til socialministeriet, det spændte til trafikministeriet. Vi har bedt planstyrelsen arbejde videre med dette, og vi sidder også i et udvalg med Sammenlutningen af Landsbysamfund og diskuterer disse ting og finder et grundlag for at diskutere hele problematikken og hele ideen, der ligger bag, hvad man her er fremkommet med.

Så kom hr. Svend Haugaard ind på et par enkelte konkrete ting. Der var f.eks. spørgsmålet om nedsivningsanlæg, og vi fik et eksempel på, at der ikke kunne være 75 m fra hus til brønd, når grunden kun var på 50×50 m; det var en umulighed. Det er da nok tænkeligt, at der eksisterer et eller andet eksempel i den retning, der er mange enkelt eksempler.

Hvis vi går ind i selve problematikken, må vi nok sige, at det, der oprindeligt var tilfældet, var, at vi havde nogle restriktive bestemmelser, som tog sigte på at hindre smittespredning gennem drikkevand, men at vi som følge af den stærkt stigende anvendelse af kemikalier i husholdningen nu retter opmærksomheden i langt højere grad mod den kemiske grundvandsforurening. Miljøstyrelsen har i samarbejde med Danmarks geologiske undersøgelse, vandkvalitetsinstituttet, Det danske Hedeselskab, Geoteknisk Institut og hygiejnisk institut ved Århus universitet iværksat forskellige undersøgelser vedrørende jordens rensevne over for spildevandet, og det er på basis af de allerede gennemførte

undersøgelser både her og i udlandet, at miljøstyrelsen har den opfattelse, at det fortsat vil være nødvendigt med betydelige restriktioner angående udledning af spildevand til nedsivningsanlæg. Nedsivningen af større mængder spildevand, f.eks. i sommerhusområder, bør fortsat kun tillades, hvis man har sikkerhed for, at spildevandet ikke strømmer til de grundvandsforekomster, der nu eller i fremtiden skal anvendes til drikkevandsforsyning.

Den kortlægning, som i øjeblikket sker af vore grundvandsforekomster, og som gennemføres af amtskommunerne som et led i miljøreformen, er et godt grundlag for afgrænsning af de områder, hvor det vil være forsvarligt at udlede større mængder spildevand til jorden. Her er vi netop inde på det, som hr. Svend Haugaard efterlyste, nemlig at der var steder, hvor man kunne gøre det, og steder, hvor man var klar over at man ikke kunne gøre det. Men det er jo det, kortlægningen går ud på, og det hænger nøje sammen med vandforsyningsplanlægningen og spildevandsplanlægningen, hvor amtsrådene også indtager en central placering.

Så skal jeg kun gøre den bemærkning med hensyn til levnedsmiddelloven, hvor man siger, at der er undersøgelse og kontrol fire gange om året, at det, der har været hensigten med den lov, har været at højne niveauet på levnedsmiddelområdet med henblik på at beskytte forbrugerne bedst muligt. Har man en sådan lov, kan man kun gennem en løbende kontrol sikre, at reglerne overholdes i praksis. Man søger fra centralt hold at styre udviklingen ved udsendelse af retningslinjer, cirkulærer, altså en slags normer, på samme måde som man kender det inden for miljøbeskyttelseslovens område, men det er stadig sådan, at de konkrete afgørelser som hovedregel i første instans træffes af kommunalbestyrelserne. Disses afgørelse kan så påklages til de centrale myndigheder.

Jeg er klar over, at en sådan lovgivning på visse områder kan give vanskeligheder, i hvert fald i en overgangsperiode. Man har da også diskuteret disse ting mand og mand imellem og i pressen, men de af kommunalbestyrelserne truffene afgørelser kan, såfremt de i det konkrete tilfælde føles for strenge, af den pågældende påklages til de centrale myndigheder på levnedsmiddelområdet, dvs. enten statens levnedsmiddelinstitut eller vete-